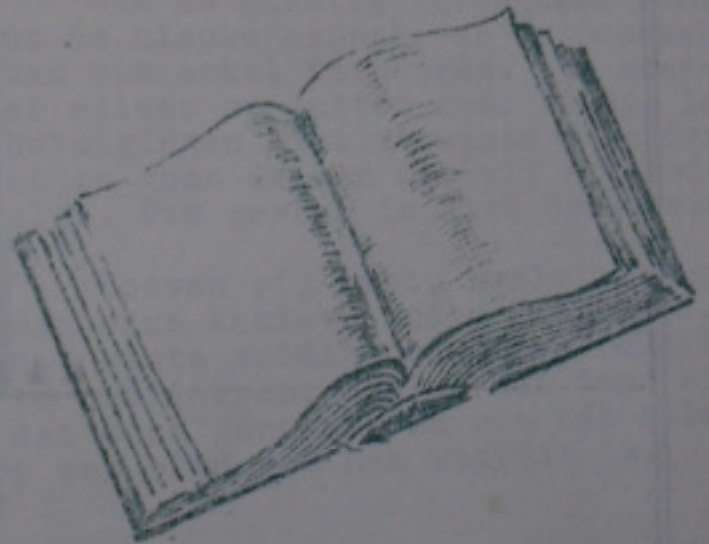

inhoud

14e jaargang -
- mei 1967 -

- Van de redactie,
- Van het soldatenfront :
 - Varia,
 - Brieven,
- Meester Dedecker,
van de landbouwstiel dromen en...
onderwijzer worden.
- Zo begon het....
- Bollen wat is dat ?
- Wetenswaardigheden,
- Pastoor Mertens vertelt over....
- Ons dorp,
- Uit het Breendonks heden en
verleden,
- Zijn wij gelukkig.
- Jeugdherinneringen,
- K.A.J. in Breendonk,
- K.W.B. - rubriek,
- Tien jaar Chiro te Breendonk.
- Clubactiviteiten,
- Ons portretje : Zuster Emilie.
- Sportrubriek :
 - Duiven,
 - Wielrennen,
 - Voetbal,
 - Basket,
- Dagklapper,
- Prijskamp.

Redactie : Beenhouwerstraat 21
Breendonk.

Verantwoordelijke uitgever : Staf Vivijns
Beenhouwerstraat 21
Breendonk.

Verkoopprijs : 10 fr

* Gratis voor onze soldaten.
Naverkoop bij Rêneke,

Meester Dedecker

van de landbouwersstiel dromen en... onderwijzer worden

Wanneer je aan meester De Decker onbescheiden de vraag stelt hoe oud hij precies is hoeft hij hiervoor niet te gaan rekenen. Als je weet dat we in 1967 leven ken je precies de leeftijd van deze wijze man.

Toen Theo-uit-de-Moorstraat, bij het begin van de eerste wereldoorlog, stilaan ancien begon te worden op de lagere school werd hij langs verschillende kanten "onder druk" gezet om voor onderwijzer verder te studeren.

"Ik word boer", zei Theo, "en daarmee uit." Hoe kordaat en zelfzeker hij ook was, boer werd hij niet. De druk haalde het op de vastberadenheid en in september 1915 zat Theo, zonder veel enthousiasme, in een klas te Boom op het college om... Frans te leren. Ja, in 1915 was Nederlands taboe in de colleges. Je bent natuurlijk benieuwd naar

zijn uitslag. Was ik ook. Na een eerste reeks examens stond zijn naam op de voorlaatste plaats. De laatste van de klas was ziek. Een normale uitslag voor iemand die in de gemeenteschool nog niet vermoedde dat er een verschil was tussen "oui" en "non". Toch zorgde Theo na een half jaar voor een verrassing van formaat door naar de vijfde plaats op te rukken.

De volgende periode uit zijn studententijd bracht hij in de normaalschool te Mechelen door. Om te studeren? Neen, het studevuur was in hem nog niet ontstoken. Zijn vlam brandde nog steeds op het korenveld, in de stallingen en op de hooikar. In de klas verveelde hij zich dood. Eigenaardig genoeg lukte hij steeds in de examens. Niet studeren en toch slagen, ja, dan moet je toch aardig wat verstand in je bol hebben. Als je niet met je neus in de boeken ligt moet je de tijd toch met wat anders doden. Dat

was echter geen probleem. De toekomstige schoolmeester was op school een meester in het uithalen van kattenkwaad. Dit niet alleen op school maar ook onderweg. Met zijn drieën kwamen ze onder een warm lentezonnetje van Mechelen op weg naar huis. Onderweg zei een van de kettingen krak en ze brak. Aan dit probleem werd vlug een oplossing gegeven. Een weidedraad vlak naast de weg zou hierbij helpen.

Eén moeilijkheid echter : op de wei stond een boer. Met een knijptang in de hand zou Theo het wel klaarspelen. Van geen gevaar bewust zweette de boer verder in zijn hooi. Knip zei een hand en een stuk draad legde zich bij de overmacht neer. Even keek de hooiboer op doch merkte nog niets verdachts. Even later nog eens knip en toen met de draad er vlug vandoor. Het werd tijd ook want de "bestolen" boer zwaaide zijn hooivork dreigend in de lucht. Deze draad werd aan de drie fietsen vastgemaakt en de reis naar huis voortgezet. De man in het midden vond het buitengewoon prettig door zijn vrienden op sleeptouw te worden genomen. De pret was echter van korte duur. In Blaasveld veranderde die van eigenaar. Een kruiwagen op de weg, met een vat aal erop, werkte als inspiratiebron. Meester Verlinden sr. reed links en meester De Decker rechts van dit onwelriekend geval. En de man in het midden. Willen of niet die ging tegen de ton aan. De gevolgen van deze ongewilde kennismaking rook je uren later nog.

Aan het studentenleven kwam eindelijk een einde en Theo De Decker ruilde zijn voornaam voor het respektafdwingende woord "meester". De grappen en schelmenstreken uit zijn jeugd kwamen hem in de klas goed van pas. Wanneer een bengel een frats wilde uithalen had hij het onmiddellijk in de gaten. Meester De Decker genoot dan ook vlug de reputatie een streng onderwijzer te zijn. Maar iedereen zal ook graag toegeven dat er bij hun meester iets te leren viel. In het tweede studiejaar leerde hij, Conscience indachtig, zijn volk lezen. Dit zinnetje herinnert hij zich nog het best : "Dit is een boek". Wat is een boek ? vroeg de meester. Eén zevenjarig vingertje aarzelend in de hoogte. "Een boek is een beestje dat juist uit de geit komt. Dialectisch gezien viel hier niets op aan te merken. De meester verklaarde dan glimlachend dat er meerdere soorten "boeken" zijn en dat het boek dat hij bedoelde nu niet precies een geitejongetje was.

Getuigen van zijn liefde voor zijn opvoederstaak zijn o.a. de vele soorten toestellen die hij zelf gefabriceerd heeft en waarmee hij in de les-natuurkunde allerlei proeven deed. Meester De Decker mag dan ook met rechtmatige fierheid op zijn onderwijzersloopbaan terugblikken.

Vanaf december 1957 zag men de meester niet meer terug in zijn vertrouwde derde en vierde leerjaar. Zijn geest bleef bij zijn jongens en zijn klas. Ook al kwam de pensioenleeftijd hem een rustige levensavond bezorgen toch kon hij die mooie schooljaren zomaar niet vergeten. Hij heeft thuis dan maar een miniklas ingericht. Op een bank zitten braaf de kinderen van zijn zoon Leon. Een en al aandacht luisteren ze naar de wijsheid die hun meester-grootvader hen vertelt. Een groot

aantal leerlingen verdween, de meester is gebleven.

Nu zou het passen dat wij van de huidige, zeer belangrijke en niet minder verdienstelijke aktiviteit van de meester, nl. als beheerder van het Centrum zouden spreken. Dit zou ons helaas te ver leiden en de ons toegemeten plaatsruimte verdoen overschrijden.

Theo...

Ho begon het...

Het was zover. Nog twee uren en zoonlief zou zich mogen aanmelden aan één van de inrijpoorten te Turnhout, kazerne Majoor Blairon : oord van leeuwentemmers.

Er werd voorgesteld nog een stevige maaltijd te gebruiken alvorens de stap in de arena te wagen.

Jammer voor die heerlijke spijzen, want geen vijf gram ging toen door mijn slokdarm. De spanning, die reeds jaren met mij in duel was, bleek mij fataal. Plankenkoorts was altijd van de partij. En erger was, dat dit niet op mijn gelaat te lezen stond.

Drukte voor dit jaartje dienst hoefde ik mij alleszins niet te maken. Waarom zou ik wel ! Na meer dan vijf jaar in een kostschool te hebben doorgebracht - wat een halve jeugd betekent - was je wel gehard tegen samenleven met anderen en kan je er tegen twee weken van huis weg te blijven.

Het grote verschil tussen school en troep ligt wel in het feit dat je er zoveel meningsverschillen aantreft, die tot harde discussies kunnen aanleiding geven.

Ik herinner mij nog heel goed, dat mijn toegangskaartje 14 u. vermeldde. Net of er zou een dansavond gegeven worden.

Bollen? Wat is dat?

Wel om dat te weten moet je maar eens op een zondagnamiddag komen kijken in "de nieuwe linde". Om twee uur staan ze, dat zijn dan Jan de Barre, Mon van Segers, Jefke van Kobe Bui-zes, Rik Schep, Frans van den Do, Jan van Wakkes, de Lodde van Janssens en noem maar op, te keren en te draaien, nippen eens aan hun pintje likken hun lippen af, smekken even en keuren de lucht. Ondertussen gaan de duivenuitslagen hun gang; de ene doet zijn beklag terwijl de andere nog uitlegt dat de Slinke weer ne vroege heeft gepakt. Tot er iemand op de idee komt de kaarten boven te halen.

- "Mè hoeveel zijmme?"

- "Legt dâ mâ twelf kaaten, Doede gajj mee, Marcel?"

En prompt worden er zes rode en zes zwarte kaarten op de bank gelegd, met de rugzijde naar boven wel te verstaan. Iedereen trekt een kaart en zo worden de ploegen gevormd. Zes tegen zes of vier tegen vier, naargelang het aantal deelnemers.

Dan komt het belangrijkste werk: het kiezen van een bol. Een bol is een volledige ronde houten klomp waar ergens een loden pin is gedreven, dit om het nodige effect of den "trok" te bepalen. Iedereen zoekt zijn bol, wie een zwarte kaart trok neemt een blauwe bol, wie een rode kaart nam moet uiteraard een rode bol nemen. Zo wordt ook een beetje politieke spot bedreven bij de bolders. Van de blauwe wordt gezegd dat ze veel geld hebben en bijgevolg wel een spel mogen verliezen. Van de rode zegt men dat ze zo als gewoonlijk zullen profiteren van de fouten van hun tegenstrevers.

- "Wie gâter veu? Allé Jan Toe, gajj kunnet goe uitlegge!"

- "Wa veu nen bol edde gajj vast. Let es zien das geene ronne. Ge mut de zeventien pakken."

- "Duret nog lank. Veruit, tes al rap genug doenker."

En het spel neemt een aanvang. De roden mogen beginnen; waarschijnlijk is dit een oud privilege. Het komt erop aan om het eerst acht punten te halen. Dan is het spel half of men heeft een boom gewonnen. Stel je even voor dat rood opgaat, vervolgens komt er een blauwe. Nu moet blauw zolang bollen totdat ze dichterbij de put liggen dan rood. Want er is inderdaad op anderhalve meter van elk baanuiteinde een dal ingemetst, een dal die uitgehaald is in het midden. Meteen is de bedoeling duidelijk: men moet trachten in dat putje te bollen. De tegenpartij heeft natuurlijk het recht je uit dat putje te schieten. Wie het dichtst bij de put ligt, nadat alle deelnemers gebold hebben, sleept een punt in de wacht voor zijn ploeg. Nu kan het zijn dat er twee of drie van dezelfde ploeg dichterbij de put liggen dan de beste

bol van de tegenpartij ; tja dan tellen die mannen netjes twee of drie puntjes. De putbol is natuurlijk iets meer waard, hij telt twee puntjes. Om het zaakje rond te maken moeten we nog spreken over de verdiensten van de winnende ploeg. Wel de verliezers betalen een pintje voor hun tegenstrevers.

De technische uitleg is vrij vlug gegeven. Je krijgt een baan van drieëntwintig meter voorgeschoteld. Je weet precies hoever de putjes van elkaar verwijderd zijn. Een klein reken-sommetje zegt zoiets van een twintig meter.

Wil je alles onder de knie krijgen dan moet je hoogst-dringend gaan oefenen. Petanque is aangeraden maar nog beter is zelf een bol in handen nemen en lekker meedoen. En waarom niet op de enige nog overblijvende Breendonkse "bollebaan" ?

Staf De Wachter.

WETENSWAARDIG

OVER BAARDEN EN SNORREN

Gaan de missionarissen opnieuw baarden dragen? Men kan het zich afvragen, want wie tegevoordig «in» wil zijn, moet een baard hebben. Intussen blijft het rekord voor de langste baard op naam van Hans Langseth. Deze Noor liet zijn baard zesendertig jaar groeien zonder hem bij te knippen, totdat hij 3,30 m lang was. In India heeft de Brahmaan Masudia Din een snor van meer dan 2,50 meter. Wie doet beter?

humor

DE RECHTE MAN

De nieuwe minister van voorlichting zoekt een huisknecht. Een stevige knaap komt zijn diensten aanbieden. De baas zegt: «Wat ik nodig heb is iemand die van aanpakken weet. Hij moet koken, het huis zuiver houden, strijken, naaien, en de vaat doen. Als mevrouw niet hier is, moet hij ook nog voor de kinderen zorgen.»
 de kandidaat. «In orde!» grinnikt de kandidaat. «Zeg eens, is er leemgrond in de tuin?»
 «Waarom?»
 «Dan kan ik op mijn vrije ogenblikken nog wat bakstenen maken.»

Ge moet me niet troosten, ik heb zo'n triestige snuif.

Pastoor Mertens vertelt over...

Onlangs op een morgen, nog bijna op de nuchtere maag! vroeg de Redactie van de Schakel dat ik voor het blad wat geschiedenis zou schrijven over het St. Leonardus Centrum. Ook al gebeurde deze vraag telefonisch, toch was het een schone herinnering te meer aan Breendonk: het is menselijk dat men gaarne wat verneemt over een plaats of streek waar men meerdere jaren van het leven in de branding gestaan heeft. En zeer gaarne help ik de Schakel naar vermogen. Ik wens Breendonk proficiat voor die stevige verbinding tussen de soldaten en tehuis: zowel de redactie als al de medewerkers, inbegrepen allen diedoor de Schakel maandelijks te kopen, en te lezen! dit blad in leven houden en meer en meer doen groeien. Tot daar was dus alles O.K. Maar dat die vraag nu juist over geschiedenis moest gaan!! droge feiten en datums daar heb ik al heel mijn leven last van gehad, om niet te zeggen een broertje aan dood gehad; en in aksamens heb ik heel zeker de meeste van de verloren punten naar geschiedenis zien gaan. Indien in wat volgt vergissingen voorkomen over feiten, opeenvolging er van of over datums weest dan a.u.b. mild, steekt het geenszins op kwade wil, maar wijt die fouten dan aan mijn slecht geschiedeniskennis-geheugen.

Daar gaan we dan:

Tot vervelens toe horen we zeggen dat wij in een tijd leven waarin zowat alles verandert. Daar is veel van waar. Toch is "veranderen" niet uitsluitend eigen kenteken van onze tijd: ik peins dat waar leven is (en wat of wie leeft meer, leeft meer intens dan de mensen?) er ook onvermijdelijk wijzigingen, aanpassingen zijn. - Wat wel typisch kenmerkend is voor de veranderingen in onze tijd, is de wijze waarop en het tempo waarin zich dit veranderen voordoet: blijkbaar zonder verboden te overtreden maximum snelheid!!

In vroegere jaren sou een wijziging aan voorschriften, aan de gewoonten, aan de geplogenheden, en noem maar op, zich schier altijd hebben voorgedaan van hoger naar lager, van ouderen naar jongeren, van besturenden naar onderhorigen, enz. Dit is tegenwoordig verre na niet altijd zo - en het gebeurt dikwijls dat een ommekeer in bestaande gewoonten en dgl. uitgaat van jongeren naar ouderen; van lagere naar hogere. Doening, opvoeding, leiding was vroeger meer geschoeid op rigoristische leest. De directieve methode van opvoeden is geëvolueerd naar de gespreksvorm, is overgegaan van de uitsluitend vertikale dimensie naar de meer horizontale verstandhouding tussen ouders en kinderen, leraars en leerlingen, leiders en onderhorigen. - Welnu: het ontstaan van het Centrum is grotendeels, niet uitsluitend, gewild door die ommekeer. Het vroegere Patronaat heeft uitstekend goede diensten bewezen, en heeft vele jaren ruim voldaan voor Breendonk, voor de grootte en de aard

van de bevolking. Doch grondige veranderingen, vooral in de jeugd-
bewegingen, alhoewel ook in de sociale bewegingen, eisten meer ruimte
meer openheid, meer gelegenheid tot gemoedelijk samen bespreken en
tot spel.

Reken daarbij dat met de snel ontwikkelende plaatselijke
groei en uitbreiding van het onderwijs voor de meisjes van Breendonk
er voor die schoollokalen meer plaats nodig was. Daarenboven bestond
er in Breendonk een toestand die men niet te dikwijls tegenkomt :
namelijk dat de grond waar het Patronaat op stond eigendom was van
de vereniging der Zusters van O.L. Vr. van St. Ghenesius Rhode,
terwijl de lokalen van het Patronaat, niet de klassen, eigendom
waren van de Parochie Breendonk. Voor de zusters waren de lokalen
welkom. Terwijl wij noch aan de lokalen, noch aan de grond in
oppervlakte genoeg hadden voor de bestaande veranderde toestanden.

Het Patronaat aan de Zusters verkopen was dus in geen
geval een afkeuren, een blaam, of al wat er familie van is, voor
de pioniers van het Patronaat, zo geestelijken, vooral Z.E.H. H.
Somers en Moors, als leken. Het was integendeel een noodzakelijk
geworden uitgroggi van hun werk, in de plaats van dit werk te laten
verstikken door te weinig levensruimte of levenslucht.

Het eerste waar we dus achter op zoek zijn gegaan was de
geschikte gronden : groot genoeg om er open en ruim te bouwen, en
daarbij nog de dringend nodige speelruimte over te houden; dicht
genoeg bij de kom van het dorp, en zowat in het midden van de toen
bestaande gemeentelijke grenzen en bij dit alles niet TE duur.
Dat is niet gemakkelijk te vinden : we zijn op vele plaatsen gaan
vragen en gaan kijken. En het is misschien eerder door een samenloop
van vele, eigenaardig verlopen omstandigheden, dat in december 1950
de gronden gekocht konden worden waar nu het Centrum op staat.
Aankoopprijs en beschrijf er van liepen ver over de 300.000 fr.
In de kas van de Parochie was ongeveer 1/10e daarvan beschikbaar.
Zo begrijpt ge het allereerste gevolg : met toestemming van de
hogere geestelijke overheid een dikke lening aangaan en ... op de
bedel gaan. De eerste bedel-slag was een enveloppenactie : in elk
huis werd een ledige briefomslag bezorgd, samen met een getypt bla
waar de uitleg op stond van de bedoelingen. De opbrengst beliep
ongeveer 20.500 fr. Was dit veel ? was dit weinig ? veel: als men
bedenkt dat er voortdurend gebedeld werd (en wordt ?!) en dat er
zeer veel Breendonkenaren waren die oordeelden dat het vroegere
Patronaat ruim voldeed.

Gelukkig vonden we in Breendonk - maar ook ver er buiten
vele sympatisanten, goede mensen die bereid waren leningen aan te
gaan zonder - of met zeer lage intrest. Het te kort werd aangevuld
met een officiële lening : toen aan 5,50 %.

De grond werd betaald, en de tweede fase kon starten. Het
bouwen !

Bij ondervinding weten de mensen dat het eigenlijk bouwen
niet gestart wordt van vandaag op morgen. Eerst veel denken hoe
het moet worden, een voorplan maken, verbeteren en nog eens herdoe
en nog en nog : tot eindelijk naar de mening van de velen die gera
pleegd werden, vooral bestuursleden van de bestaande werken, het
goede plan bereikt werd. Het definitieve plan werd opgemaakt door
de heren architecten Laurijs en De Ceuster.

Voor de bouwwerken van het eerste deel (dat achterin gebouwd is, en nu dient voor de Chiro en andere jeugdleden) waren er vier ernstige mededingers. Na raming, prijsbieding enz. werd een akkoord bereikt met de gebroeders De Decker, Beenhouwerstraat. De ruwbouw schoot in gang, schoot flink op bij een heerlijk weertje, werd dikwijls geremd door een echt te kort aan steen in de fabrieken.

Het ingebruik nemen van Centr. I liep door allerlei oorzaken veel vertraging op : geldgebrek voor de inwendige inrichting, uitstel door aannemers van bijkomstige werken, mijn ziek zijn : doch gelukkig ! waren er de voor geen enkel werk terugschrikkende onderpastoor, E.H. Michiels, en de werkzame hulps van zeer veel bereidwillige mensen om alles te doen opschieten. Zo dat, met Kerstmis voor de eerste keer, nog zeer beperkt, het Centrum I in gebruik genomen werd.

Ondertussen waren de voorbereidende werken voor Centrum II, de gebouwen vooraan op het terrein, bibliotheek, kinderheil, vergaderplaatsen, feestzaal enz. ook van bij de aanvang begonnen : t.t.z. opmaken van plan door dezelfde architect, toelating, aanbesteding, enz. Ook nu werden de bouwwerken toegezegd aan de gebroeders De Decker. Spijtig, door overvloed van werk was het hen onmogelijk binnen de toegezegde tijd te beginnen. Daar intussen de verkoop doorgegaan was van het vroegere Patronaat, en de zusters begrijpelijk wijze de lokalen zo spoedig mogelijk wensten in gebruik te nemen, werd met de gebroeders De Decker in volle overeenstemming van beide zijden overeengekomen dat zij afzagen van de gedane toezegging. - Om nu alles zo rap mogelijk klaar te krijgen werd Centrum II aanbesteed aan meerdere firma's voor geprefabriceerde bouw. De toezegging gebeurde aan de firma Tubalco. De werken begonnen in maart, april en inderdaad, in het begin was het "echte" snelbouw !! De afwerking vroeg echter nog bijna een jaar, en pas in augustus, op de feestdag van O.L. Vrouw Hemelvaart 1962 konden de gebouwen met grote plechtigheid en veel regen ingezegend worden door Mgr. Theeuws, als afgevaardigde van de Kardinaal.

Het is niet gemakkelijk om, zo maar uit het hoofd, de geschiedkundige volgorde, of volledige verdere groei en ontwikkeling van het Centrum te beschrijven. Liever ga ik de juistheid van de datums en de volledigheid van de feiten geen geweld aan doen.

Toch, vooraleer te eindigen wil ik nog een paar punten aanraken :

Eerst en vooral wil ik bedanken en gelukwensen allen die door hun sympathie, hun medewerking, hun vertrouwen het tot stand komen van het St. Leonardus Centrum mogelijk gemaakt hebben. Al kon het vroegere Patronaat na officiële schatting verkocht worden voor 900.000 Fr. toch was die som nog maar ongeveer 1/3 van de grote onkosten voor aankopen van terrein, en bouwen van Centrum I en II. Elke gift, klein en groot (de grootste ineens ontvangen was 5.000 Fr en de kleinste, de winst van een klein kaartspel 3,75 Fr !) was een hart onder de riem !

Ten andere : "vele kleinen maken een groot" : in de periode van dec. 1959 tot jan. 1963 ontvingen we aan belangloze giften : 308.000 Fr. In diezelfde periode brachten allerlei bijdragen, zoals : vooral de duiventoonstellingen, tombola's, wafelenbak, zomersinksenfeest in de jongensschool enz. 316.500 Fr. op - De vl. kermis in het Centrum in de twee eerste jaren gaven netto - 138.000 Fr.

- En wat in geldwaarde niet uitgedrukt kan worden, maar daarom niet minder kostelijk was, dat zijn de talloze gratisverstrekte werkuren door een lange reeks van welwillende mensen, te lange rij om ze allen te kunnen noemen. Ook naar hen gaat oprechte dank en een hartelijk proficiat.

- En een tweede punt waar ik meen te mogen op wijzen is dat met de jaren meer en meer blijkt het nut en de noodzakelijkheid van het Centrum : fijne bibliotheek, welingericht Kinderheil, toevluchtsoord voor de jeugd, ruime gelegenheid tot inrichten van feestelijkheden voor alle groeperingen, sportterreinen enz. Het is zeer verheugend bij elk weerzien op het Centrum te kunnen bestatigen dat onze Breendonkenaars er zich meer en meer thuis beginnen te voelen.

Niemand zal het kwalijk nemen als ik hier eens heel speciaal E.H. Michiels vernoem als de begeesteraar van wat het Centrum geworden is !

En tot slot : indien de Schakel aan deze "geschiedenis" over het Centrum niet genoeg heeft, dan verwijs ik hen naar de velen die bereid zullen zijn deze geschiedenis aan te vullen met hier niet genoemde feiten en anecdoten.

Zij zullen dat gaarne doen, en zij kunnen dat : want vanaf het ontstaan van het Centrum, tot op heden zijn zij met het Centrum begaan geweest, en hebben zij er over gewaakt als over hun eigen goed. Zij hebben de juiste geest gevat het Centrum is van niemand anders dan van de Parochianen van Breendonk. Ik wens dat de dag dichtbij moge zijn dat ieder inwoner van Breendonk dat zou beseffen. Mogen zij (ook de woelige jeugd!!) het Centrum met zorg behandelen, het bewaken en het doen groeien meer en meer. Er is nog veel kans tot groeien!!

Zo zal elke Breendonkenaar, en dus geheel Breendonk, de rijpe vruchten kunnen plukken van hun gezamenlijke inspanning om het voor elkaar goed en aangenaam te maken, voor cultuur, sport en alles wat

loen zijn in het leven : ontspanning, leven is !

Ik wens het van harte ! en hoop nog zeer dikwijls de kans te krijgen de bloei en de groei van het Centrum tot beter even van de Breendonkenaars te kunnen zien met eigen ogen, of er ver te horen. ood luck !

Mit het Breendonks

DE BESTUURLIJKE GESCHIEDENIS VAN
BREENDONK.

heden

en

verleden.

De bestuurlijke geschiedenis van Breendonk overlopen is een werk dat met veel precisie moet geschieden. Vooral de oudste tijden zetten ons schijnbaar voor onoplosbare vraagtekens. Hoe dichter we de moderne tijden en de hedendaagse geschiedenis benaderen, hoe makkelijker het wordt de geschiedenis van Breendonk weer te vinden.

In dit inleidend artikel op de bestuurlijke geschiedenis willen we al slechts een overzicht geven om dit later schematisch uit te werken. De algemene geschiedenis vinden we verdeeld in verschillende tijdperken :

de prehistorie,

de oudheid (tot 476)

de middeleeuwen (476 tot 1490)

de moderne tijden (1490 tot 1789)

de hedendaagse geschiedenis (1789 tot)

Deze perioden vinden we natuurlijk ook in de nationale en de regionale geschiedenis terug. Voor Breendonk mogen we teruggrijpen tot de oudheid omdat tijdens de Romeinse periode er een heirbaan liep ongeveer ter hoogte van de Hoge Dreef. Verder kunnen we in de geschiedenis niet teruggaan omdat alle gegevens hiervoor ontbreken. In 1211, dus in de Middeleeuwen, vinden we in een handschrift voor het eerst de naam Bredendunc.

Bestuurlijk hingen we af van Puurs. Deze toestand zal blijven voortbestaan tot 1835. Wanneer we dus de geschiedenis van Breendonk willen bestuderen tijdens de middeleeuwen, de moderne tijden en tijdens een stukje van de hedendaagse tijden, moeten we op zoek gaan in de geschiedenis van Puurs. Je begrijpt wel dat dit een heleboel opzoekings- en archiefwerk met zich meebrengt en dat helaas niet alle gegevens kunnen worden teruggevonden.

Vanaf 1835, de hedendaagse geschiedenis dus, valt het heel wat makkelijker uit. De meeste bronnen zitten veilig opgeborgen in archieven en registers en zonder moeite bereikbaar.

Er dient ook nog opgemerkt dat de bestuurlijke geschiedenis van een dorp en van een streek nauw samenhangt met de nationale en internationale geschiedenis en dus in dat kader moet gelezen worden.

Verder is de bestuurlijke geschiedenis niet los te denken van de sociale, economische en culturele geschiedenis van een bepaalde streek. Geschiedenis wordt slechts gevormd door al deze factoren samen.

Het is echter onmogelijk om al deze factoren samen te behandelen daar we dan een werkterrein krijgen dat onoverzichtelijk wordt. In latere artikelen zullen ook deze factoren hun beurt krijgen.

Tenslotte weze nog opgemerkt dat hier alleen aan geschiedenis wordt gedaan en aan geen fiklore. Alle gegevens steunen op wetenschappelijk onderzoek en zijn wars van alle subjectieve inmenging. Volgende maal zullen we handelen over de vroegste tijden van onze geschiedenis.

K.W.B. - rubriek.

Het ligt in onze bedoeling voortaan in een vaste Schakelrubriek het wel en het wee van onze lokale K.W.B. te verslagen.

Ook zullen wij pogen de bestaansredenen van onze beweging, zowel op nationaal als op plaatselijk vlak te rechtvaardigen. Wij zullen ook een beetje aan geschiedschrijving doen, althans in verband met onze Breendonkse werkliedenorganisatie. En af en toe zullen wij een verdienstelijk lid in de bloemetjes zetten.

De pioniers, vooral deze welke ons reeds zijn ontvallen, krijgen een extra beurt.

Hierna reeds een kort verslag :

Ons winterprogramma werd besloten met testen voor het T.V. spel van Rerum-Novarum, testen welke doorgingen in zaal Roxy.

De zomerwerking ving aan met de wijkmeestersvergadering in de voormiddag van zondag 4 mei. Hierop werd door de Froost gehandeld over het "arbeidersprogramma in het licht van het concilie". Zeer boeiend en leerzaam onderhoud, waarvoor de spreker alle aandacht wist op te eisen.

Op de dagorde stond eveneens het bezoek aan een fabriek, punt dat echter nog nader dient uitgewerkt en voorbereid te worden omdat het slechts een gedachtenwisseling betreft.

Met een kort gebed werd de vergadering besloten. Ondertussen was het reeds twaalf uur geworden, zodat ieder het roerend eens was om moeders keuken gaan eer aan te doen.

Tien jaar Chirola Breendonk

Onze knapenafdeling draaide op volle toeren en het leiderskader verruimde. René Janssens, Jos Teugels, Fons Dens en Herman Peeters kwamen het groepje versterken. Een toffe ploeg vol speels jolijt. Ondertussen was er ook een eerste groepsleider gebombardeerd : de Solle. De chirola leefde en herleefde. Een nieuwe afdeling werd gebaard : de burchtknepen.

De kleinsten maar de dappersten van het ganse chirola bezorgden het patronaat daverende ogenblikken. Menige algemene vergadering van volwassenen hebben zij opge-luisterd met hun lawaai en kwajongensstreken tot woede van menig vroom voorzitter en -zitster.

De Haes werd verplaatst en we zaten zonder geestelijke vader, de heilige geest opzij gelaten. Pastoor Mertens steunde ons in de mate van zijn kunnen en zijn talent, en we boterden verder op ons eigen pootjes.

Onderpastoor Verheyden versterkte na enkele maanden onze groep en de godsdienstige woordjes waren weer legio.

Finantieel en materieel bleven de zorgen komen maar we waren met vele om ze op te vangen. De burchtknepen kregen hun afdelingsbanner en hun penoenen. De meid van de pastoor betaalde de rekening. Onze kas schommelde meestal onder het nulpunt maar vermits Breendonk een rijke gemeente is met veel spaarzame menskens, was dit geen probleem.

Het eerste bivak naderde.

Met Jules Meeus, de koster, gingen we op zoek naar een bivakplaats en we vonden ze naast het Bobbejaneland te Lichtaart.

Man en muis werd klaar en kant gestoomd. De keuken werd echter het probleem en ook het troetelkind. Er waren immers een paar lekkerbekken bij ! Bij de leiders natuurlijk !

Gepijnigde hersenen, slapeloze nachten en vooral grollende magen brachten een oplossing aan het probleem. De bivakmoeders werden in leven geroepen. Het eerste team bestond uit een echte moeder en een chiromeeder. Hier gaan hun namen : Mariette Goubin en Martine Peeters.

Het leiderskorps werd versterkt met de gewestleider Julien Proteau, hij waren reisvaardig.

Ik geloof dat gans Breendonk dit bivak heeft meebeloeffi. De ouder al net wat meer vrees dan de andere.

Toortereidingen in de efdelingen, winkelslag in de gencente en verzoek in aanwezigheid van tientallen ouders zorgden voor de gewenste steuning.

En of het tof is geworden :

(einde van de tweede aflevering)

So lang.

Even glimlachen

Gelukkige fouten

- 'k Ben rijk geworden door de fouten van anderen.
- Ge zijt toch zeker geen advocaat ?
- Neen, gummentfabrikant.

Belangstelling

Tante : — Je bent zeker naar Antwerpen gekomen om de curiositeitententoonstelling te bezichtigen ?

Neef : — Ja, tante, en mijn eerste bezoek geeft u.

Volmaakt gekozen

« Mijn gebougen is perfekt », sprak een dame van middelbare leeftijd; er zijn maar drie dingen die ik nooit onthoud. Ik kan me geen namen herinneren, geen gezichten onthouden, en wat het derde is ben ik vergeten.

Een nette jongeman

- Ja, jonqheer, m'n dochter krijgt vóór m'n dood geen cent mee.
- Oeh, die paar jaar kunnen we best wachten.

Enn loven benn

Een Engelsman en een Ier waren aan het opschoppen over hun krachttoeren bij het jagen.

« Eens heb ik vijf fazanten tegelijk geschoten », stoeffde de Brit.

« Dat is kinderpraat », antwoordde de Ier.

« Ik schiet niet op dat kleine goed, ik jaag tijgers. »

« En waar jaagde u dan op tijgers ? » vroeg de Engelsman.

« In Canada », was het antwoord.

« In Canada ? » lichte de Brit, « maar m'n beste vriend, er zijn geen tijgers meer in Canada ! »

« Dat is het juist », zei de Ier, « ik ben nu degene die ze allemaal heeft doodgeschoten. »

Aan de veilige kant

— Toen Fred mij vroeg hoe oud ik was, wist ik niet eens, of ik 27 of 28 was.

— Wat heb je er toen van gemaakt ?

— Ik dacht : laat ik aan de veilige kant blijven. Ik heb dus 25 gezegd.

« Speien »

De bekende Engelse dichter Swinburn zit met enige vrienden gezellig te kouten in een café, onder het genot van een goed glas bier. Doch het orkest speelt zo hard, dat het spreken welhaast onmogelijk wordt. Dit is de dichter te bar. Hij wenkt de kelner en vraagt hem :

- Speelt het orkest ook op verzoek ?
- Zeker, mijnheer, antwoordt de kelner.
- Goed, herneemt de dichter, laat hen dan domino spelen, alstublieft.

Aardig

Dokter : Alvorens u te onderzoeken zou ik graag willen weten wat u drinkt ?

Patiënt : O, dat is vriendelijk van u, dokter. Geef mij dan maar een cognacsket, als het voor u hetzelfde is.

Verstrooid

Dienstbode : Mijnheer, er is een vrouw voor u aan de telefoon.

Professor : Laat ze maar binnen komen.

ons portretje: Zuster Emilie

"De sterke vrouw, wie zal haar vinden?"

Reeds in de Oudheid was ze een zeldzame parel.

En wij hebben ze meer dan 50 jaar in ons midden gehad. Wij hebben er naar opgekeken, alhoewel ze klein van gestalte was, we zijn soms wel eens bang voor haar geweest - als we haar nog niet goed kenden en ons geweten niet zuiver was - maar vooral hebben we haar bewonderd en geëerd, en nu nog steeds een intense dankbaarheid voor haar bewaard. En zij heeft dat alles ten volle verdiend, al scheen zij zelf het niet te beseffen.

Kind van de Kempen, boerendochter uit Putte bij Mechelen, kende ze reeds vroeg het harde gevecht om 't bestaan in een tijd zonder veel comfort, die geen weekheid duldde. Haar moeder was zeer jong gestorven, zodat ze al heel vroeg die genegenheid miste

trek en haar familie, om zich aan de Heer te wijden langs de opvoeding van de volksjeugd. Zo kwam ze naar Breendonk, in de kracht van haar leven, en met de bezieling van haar jonge roeping.

Op 15 jaar verliet ze haar huis en is ze hier een enorm werk verricht heeft, zal niemand betwijfelen de haar kende. Vooreerst haar taak van onderwijzeres. Het was haar levenswerk. Zelf met een helder verstand begaafd, kende ze het belang van een algemene ontwikkeling. Haar lessen waren verzorgd en tot in de puntjes voorbereid. Alhoewel zij van tucht hield - het was er trouwens altijd van - toch heerste in haar klas steeds een levendige, opgesakte

sfeer. Zij hield van haar leerlingen, de zwakkeren wist zij aan te moedigen en probeerde deze speciaal bij te werken. Haar onderwijs was gericht op het leven : in haar leerlingen zag zij de toekomstige echtgenote en moeder.

Ze wist welke grote rol de vrouw te vervullen heeft in het gezin, en daarvoor wilde zij ons opvoeden. In onze 13-14 jarige onbezonnenheid begrepen wij dat niet altijd, maar dat belette haar niet in ons de grondslagen te leggen tot vrouwelijke verantwoordelijkheid.

Daarbij vervulde Zuster Emilie veel jaren de taak van bestuurster. Voor haar personeel was ze voorkomend, begrijpend maar veeleisend. Ze dulde geen halfslachtigheid, maar dan in de eerste plaats niet van zich zelf.

Maar niet alleen door het onderwijs had Zr Emilie haar plaats in Breendonk, hoe groot dan ook. Het was hier de tijd zonder dokter noch apotheker, en met een zeldzame telefoon. Menige moeder is met 'n gekwetst kind naar 't klooster getrokken om het te laten verzorgen. Ofwel werd Zr Emilie geroepen en ging ze, te voet, daar waar haar hulp nodig was, en zo dikwijls als 't moest. Dat waren haar "lieve kinderen" : de zieken. Dan kon ze zacht en teder zijn, die sterke Vrouw. Ze was geen dokter en liet er zich in geen deele op voorstaan, maar klein en groot liet zich liever door haar verzorgen dan door 'n dokter.

Kon ze toveren ? Ze had tijd voor allen : haar school, haar gebed, haar hulp in de parochie en in de gezinnen, en niets van dat alles verwaarloosde ze. Ze was sterk : innerlijk en lichamelijk. Ze had het vertrouwen van veel mensen : vaak werd haar raad ingewonnen en kon zij niet altijd daadwerkelijk de nood verhelpen, toch was reeds haar bemoedigend luisteren een steun voor velen. Menige moeder, in zorg, angst en verdriet, kwam bij haar de opgekropte miserie luchten. Ze was blij met de gelukkigen, begreep pijn, zorg en verdriet en wist waardering op te brengen voor iedere inspanning. Ze was jong naar 't klooster gegaan maar dit maakte haar niet wereldvreemd : ze begreep de noden van de gezinnen vaak veel beter dan de meeste gehuwden. Ze was 'n steun, 'n hulp en.... bad. Want ze was 'n vrouw van diep geloof, niet van suikerige schijnvroomheid. En waar zij bij veel leed machteloos moest toezien was haar overtuigd en bewust Godsgeloof een steun voor zovelen in nood.

Toen zij dan te oud werd om nog langer voor de klas te staan, werd haar levensavond nog geen "wachten op de dood". Meer nog dan voorheen stond zij ten dienste van de gehele parochie. Ze trok doorheen Breendonk, vooral om ouden en zieken te bezoeken, en waar 't nodig was te verzorgen. Iedereen kende haar en zij kon iedereen met naam noemen. Zo heeft ze nog veel jaren ten dienste gestaan van ons allen. Tot de Heer haar uitnodigde op zijn hemelse heerlijkheid.

Bijna 12 jaar is Zr Emilie overleden. Is ze vergeten ? Zeker niet bij hen die haar kenden. Ze leefde in een andere tijd en was toen een licht voor allen met wie zij omging. Moest zij nu leven, zij zou voortdoen, met eenzelfde geloof, eenzelfde liefde en eenzelfde bezieling, maar met andere middelen : aangepast aan onze tijd.

Punten Van Lint A., Callaerts Fr. en Van Zaelen Jan. Deze overwinning bracht hem meteen de kermistaart op. Het moet wel een goede geweest zijn, want de daaropvolgende zondag was Fons reeds zelf aanwezig in het lokaal.

Nu met de meimaand in 't verschiet zal het er nog stuiven en we voorspellen veel goeds, ook voor

'n krabber.

Wielrijden

Wij hebben altijd gehoopt dat in Breendonk eens wielerkampioenen zouden mogen gevierd worden. Dat wij ons daarin degelijk vergist hebben blijkt wel uit de resultaten die tot op heden door onze renners behaald werden. O, ijdele hoop!

WIELRENNEN

Van Ludo Goossens geen nieuws. Zou deze beloftevolle jonge renner soms het fietsen staken?

Louis Verhoeven reed reeds zijn prijsket want een 22ste plaats viel hem ten deel. Wanneer het weer wat warmer wordt (is voor ons ook goed) zullen wij hem wel dichter bij de eersten vinden.

Tureke Van de Vijver, alhoewel soldaat, wist tijdens het 1 mei-weekend tweemaal een 14de plaats in de wacht te slepen. Van hem kunnen we zeggen dat hij aan het komen is!

In hun grote 1 meiprijs mochten de mannen van "Rap en Sterk", met Veurtkermis, veertig juniors aan hun inschrijvingstafel begroeten. Het weder viel nog mee en enkele jonge vedetten en 2e Van Sweevelt Guido, zorgden voor een spannend spektakel.

Spijtig dat de plaatselijke vedette, Stevens Henri, half gehandicapt door griep, zich niet kon mengen in het koersverloop. Reeds seer vroeg verdween hij achter moeders warme kachel. Het seizoen is echter nog niet ten einde, Rik. Meer sukses de volgende maal.

Supporter.

DAGKLAPPER

za. 1 - Hebt ge u ook
----- laten beetnemen
door een of andere spr
grap van uw vrienden?
Wij lekker niet. Wij
hadden het nogal vlug
door dat Frank "The
Voice" Sinatra vandaag
niet naar Antwerpen zou
komen, dat er nergens
een spoor van een bana-
nenboot zou te vinden
zijn, noch dat onze
hondjes ergens gratis
zouden worden ingeënt
zoiets doet de staat
nooit gratis....

zo. 2 - En toch hadden
----- ze ons ook vast
We zaten al meewarig te
draaien op onze stoel
toen we beelden zagen
van de lijdensweg die
de "Torey Canyon" ach-
ter de rug had en nog
erger werd het toen
"petroleumvogels"
werden getoond en al
die mensen met dozen en
op zoek naar stervende

doosjes gewapend die langs ons strand trokken op zoek naar stervende vogels.

ma. 3 - Onze post weigert haar deuren open te zetten. Men zegt dat
----- het om een staking van de postmannen gaat voor het bekomen
van de zaterdagse verlofdag. Gelukkig hebben zij hun valiesje niet
gepakt om op reis te gaan zoals er wel meer gebeurt bij een of ander
staking.

di. 4 -

wo. 5 -

do. 6 -

vr. 7 - Het botsing-recital wordt ingezet : aan het kruispunt Breen-
----- donkstraat en autostrade was er een schoolvoorbeeld van aan-

Rijding te zien : een van links en een van rechts, beiden vergeeten op tijd te remmen en... Kloor is kloor, in de valder staat niet voorbeeld dat hierna nog vluchtmidrijf noodzakelijk is.

- "Club 66" geeft een filmforum : een film naar het toneelstuk "De Twalf ongesworenen" met H. Sonda. Twalf juryleden beslissen over dood of leven van een jonge man.

za. 8 - In de Groenstraat stuurt Mvvp. Van den Bosch (Dandermontse-steenweg) naar wagen behendig tegen een "tegenligger". Vervolgens stapt ze uit en begint uit te leggen dat ze het zo niet bedoeld had.

Ondertussen maken onze volley-ballers korte metten met hun tegenstrevers uit Blaasveld. In 3 sets wordt het een vlotte 3 - 2 sege.

zo. 9 - Aan het smeerstation De Vliegheer (Rijweg) heeft iemand blijkbaar meer aandacht voor het natuurschoon dan voor de weg. De gevolgen zijn minder mooi : twee wagens haken in elkaar, stoffelijke schade, enz....

Vandaag staan onze basketters paraat om hun jongste nederlaag uit te wissen. Dat het niet zo moeilijk was bewijzen de 48 - 14 cijfers.

Ondertussen rijden auto's op en af door onze gemeente. De WAC heeft een rally in elkaar gebokst. Onze Breenkense ploeg De Smedt-Schelkens eindigt op de 20ste plaats.

Om te besluiten hebben we de dag de beentjes kunnen uitzwaaien op het Starterabal. Zoals vorig jaar werd het ook nu weer een succes. Doe so voort.

ma. 10 -

di. 11 - Rechtover de verdele van Toyota rijdt een V4-ke in de gracht. Waarom? Had Duitsland te veel aandacht besteed aan de Japanse konkurrentie? Om voetje te baden

was het water anders nog veel te koud.

wo. 12 - In Bornem is er
----- feest omdat hun
ploeg Geranimo kampioen is.
We zouden dit feit niet
vermelden indien er geen
Breendonkenaar bij deze
club speelde. In alle ge-
val onze geldkwensen aan
Jan Vivijs met de bede
onze felicitaties over te
maken aan zijn ploegmaats
te Bornem.

do. 13 - Ook Ludo Goossens
----- wil zijn best doen
om de botsing-theorie in praktijk om te zetten. Komende uit de
Veurt rijdt hij aan het Monument tegen de auto bestuurd door Ver-
beek (Breendonkstraat) welke uit de Molenheide kwam.
Het wordt wel tijd dat er een degelijke oplossing komt voor dat
ernstig probleem dat de Veurt aan het drukker wordend verkeer stelt.

- Diezelfde avond moest Rik Van Steenberghe bij Jan Van Gompel op
bezoek komen. Niet om te praten over koers maar om een partijtje
biljart te spelen met de leden van de biljartclub O.N.A. Was het
vergetelheid, misverstand of flessentrekkerij? In alle geval wie
niet verscheen was RIK I. Een spuitter had dan niet beter gevonden
dan de datum op de affiche te veranderen in 1968 zodat er nog hoop
bestaat voor volgend jaar. En een andere die er waarschijnlijk een
voorgevoel van had dat Rik I zijn kat zou zenden had er onderaan
nog bijgevoegd: "en vrijdag komt Rik Van Looy bollen bij den Beu-
ckelaer"... (o, ironie....)

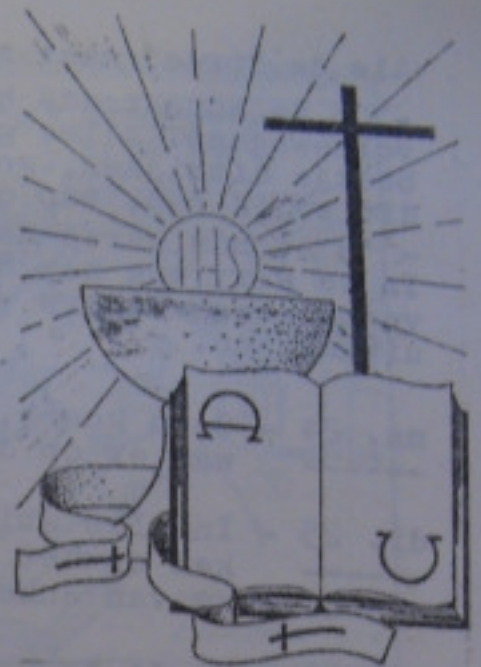
vr. 14 - In de Breendonkstraat breekt een vrachtwagen zijn as. Het
----- voertuig gaat aan het slingeren, maar de bekwame chauffeur
weet het zware gedoe nog netjes op de weg te houden en zonder ver-
der ongelukken tot stilstand te brengen.

za. 15 - Richard Goossens rijdt zijn vrachtwagen vast in de modder.
----- Na veel krachtinspanning en grote middelen geraakt het zwa-
re gerij terug op de baan. Richard heeft echter tegenslag want hij
schuift opnieuw in de modder en mag alles nog eens overdoen.

- De jongensschool krijgt het bezoek
van Burgemeester Snackaert, afgevaar-
digd door de schoenfabriek en Jw Moort-
gat, Schepen van Onderwijs. Ze brengen
in de klas van Meester Van de Ven (3e
jaar) een paar echte voetbalschoenen
als prijs voor het beste opstel gemaakt
naar aanleiding van het bezoek der leer-
lingen aan de schoenfabriek. Deze prijs
werd gewonnen door Paul Vissers (Kon.
Astridlaan).

ma. 17 - Een levend mens kan toch in
 ----- moeilijke situaties geraken.
 Stel u voor : Alle deuren van uw wagen
 zijn op slot behalve het achterportier,
 want het gaat om een stationwagen. Wat
 staat er u dan te doen ? Ge opent het
 niet op slot zijnde achterportier,
 wringt u door deze opening en kruipt
 in echte indianenstijl over alle zetels
 heen. Dan trekt ge de sleutels uit het
 kontaktslot en herhaalt de kruipstijl
 maar dan in achterwaartse richting. Als
 ge dan terug in de vrije lucht zijt
 haalt ge diep adem en dan kunt ge de
 deuren openen met de bemachtigde sleu-
 tel. Daarna kon onze brave zieleherder
 de kinderen naar huis brengen na de
 schooltijd.

di. 18 - Ten voordele van de Lourdesbe-
 ----- devaarders wordt in het patro-
 naat een film gedraaid. Het opzet is
 zeker edelmoedig : men wil op deze manier twee zieke parochianen
 in de gelegenheid stellen mee te gaan op bedevaart naar het geze-
 gende Mariaoord.

wo. 19 - Men zou stilaan gaan denken dat we de gemeente van de
 ----- plaasteren voeten geworden zijn. Het geval schijnt immers
 chronisch te worden. Hoe het ook zij, we wensen een spoedig herstel
 aan Jos Amelinckx en Karel Cleemput.

do. 20 - Zou het dan toch waar zijn ? Het heeft er zeker alle schijn
 ----- van : in het dorp is het een heen en weer gerij van foor-
 kramen en kermiswagen

Niet doen. Ik betaal nog liever de boete.

vr. 21 - Ook onze
 ----- huismoeders
 weten ervan : zonder
 opkijken wordt er
 gewerkt om gedaan te
 krijgen met de grote
 kuis. Want : zondag
 is het kermis... en
 maandag ook... en
 dinsdag ????

za. 22 - Onze fanfare speelt de kermis open. Onze jongens doen hun
 ----- best... Hun lippen ontlokken de heerlijkste klanken uit
 het koper... en de frisse teugen uit hun pint... Natuurlijk werd in
 de late - vroege uren het overwicht van die laatste beweging duide-
 lijk merkbaar.

zo. 23 - De donderende muziek op het kerkplein werd eventjes stil-
 ----- gelegd om onze eerste-kommunikantjes toe te laten alle
 aandacht voor zich op te eisen. Voor hen is het vandaag dubbel kermis

Als de "pree" maar navenant is....

- Op de autostrade had er een top-ontmoeting plaats tussen twee volkswagens. Alles gebeurde volgens het klassieke schema : een beetje uitwijken, goed kijken, of er geen tegenligger afkomt ; indien dit zo is rap, rap doorrijden en... patat....

- 's Avonds waren het natuurlijk de zalen die het volk opeisten. In de Roxy was het Spelevarenbal de grote gebeurtenis, waarop de vertegenwoordigers van onze parochie voor de halve finale werden uitgekozen.

ma. 24 - Geen koers, geen regen of sneeuw, veel teenagers is al
----- wat er op deze tweede kermisdag te noteren valt.

di. 25 - In alle stilte werden er weer spaden in de grond gestoken op het Centrum. De eerste spade was meteen de aanvang van de bouw van enkele nieuwe lokalen.

wo. 26 - Op de brouwerij gebeurt er een klein ongelukje, maar toch met ernstige gevolgen. Frans Muyshondt werd er het slachtoffer van. Een darm van de heetwaterleiding begeeft het met het gevolg dat een stroom heet water op de voeten van Frans neerkomt.

do. 27 - We begroeten vandaag een parochiaan die na een lange afwezigheid opnieuw zijn plaats inneemt in ons midden. Jef van Fluppens is na zijn erg ongeval opnieuw te been. Hij maakt al wandelingen door het dorp.

vr. 28 - Club 66 nodigde de heer Rom uit om voor een uitgelezen publiek te komen spreken over jeugdproblemen. De hoofdbrok was een lang epistel over het evangelie.

za. 29 - Onze Breendonkse globetrotters hebben een druk seizoen afgesloten met een overtuigende bekeroverwinning tegen Lombeek. De eindstand 59 - 23 doet niets af van hun prestatie. Evoren waren ze in Bornem in halve finale gestruikeld tegen een sterke ploeg van de Geranimo's.

zo. 30 - Het is feest in de harten van onze twaalfjarige jongens en meisjes. Met eenenveertig zijn ze dit jaar om hun lichtige kommunie te doen en hun doopbeloften te hernieuwen. Wij mensen hen allemaal, evenals hun ouders, een welgemeend proficiat. De feestelijkheden welke met deze gebeurtenis gepaard gaan namen een slechte wending voor Fons De Jonghe. Fons had een beetje last met zijn eetwapens, en zoals het een plantrekker past deed ze vriend met zijn vork een rechtstreekse aanval op zijn bord. 't grote stuk met saus overgoten vlees deed een onverwachte tegenaanval.... 't was erg gesteld met Fons zijn schoon kostuum....

-!-!-!-!-!-!-!-!-!
-!-!-!-!-!-!-!-!-!
-!-!-!-!-!